

podobo huzarja, stoječo na 4 čevlje visokim, okroglim podnožji, podpertim s potrebnim podzidjem, in previdenim s spodobnim železnim oklepam. Napis oznanuje po ogersko in nemško njega slavno ime in junaškoserčne dela. Gospod Karl Seppenhoffer, Goriški rojak in c. k. oficir kneza Leopoldoviga peškiga regimenta, je spominik mojstrovsko izdelal, ki je prvo kamnato delo njegovih rok, zgol speljano iz goreče ljubezni do domovine in do vojaške časti. Tudi postavljen je spomnika in vse dela pri tem sta dva vojaka opravila. Spominsina je postavljena na tistim mestu, kjer je bil junak zakopan; šest do osem sežnjev od cerkve, in ki tri od ceste.

K prazničnemu posvečenju tega — Ipavski dolini za večno druziga — spomina je bil 16. dan Kozoperska izvoljen. V imeni in namesto pohvaljeniga petiga huzarskiga regimenta, ste prišle iz Gorice pred ta dan o poldne dve tovaršii c. k. primorskonárodniga kneza Leopoldoviga peškiga regimenta z mnogo družimi gospodi oficirji, z banderam in celo muziko v Ipávo. Desiravno so še le 14. Kozoperska na večer v Ipávi zvedili, de bo že 16. dan to opravilo, ste vunder velavna kantonska komisija in častita tehantija vsiga k vrednimu obhajanji preskerbele. Veliko velavne gospóde iz cele okolice, in mnogo družih ljudi je k temu opravilo vkupej prišlo.

Ob enajstih zjutrej so častiti gospod Juri Grabrijan, Ipavski fajmošter in tehant, med streženjem svojih gospodov obhodnikov, velko mašo po mertvih imeli, pri kateri je bilo slišati med orgljanjem perve pevce iz Gorice; vojaki pa nastavljeni pred cerkvijo so pri sv. evangelji in povzdigovanji s strelanjem molili.

(Konec sledi.)

Na eni strani smešna, na drugi resnična.

Nekiga kmeta je sinek prašal: „Oče! povejte mi vunder enkrat, kaj neki so vërzi, v katerih pevci svoje pesmi pišejo; celo leto si že glavo ubijam, pa ne morem nikakor praviga zvediti.“ Oče, ki tega sam ni vedil, mu odgovori: „Vërzi so verstice, ki zaporedama sledijo, na popirji nikoli od eniga kraja do družiga ne sežejo, in večidel na sredi na naglama prenehajo; dostikrat je clo ena versta veliko krajši od druge, če je pevcu nategama besedi zmanjkalo.“ — Pri marsikterim pevcu zares vërzi niso nič družiga, ko góle verstice in dostikrat je ena krajši od druge samó zato, kër so mu besede pošle; od praviga pevskiga duha ni duha ne sluha. Pevéc (pesmenik) mora rojen biti, pravi star pregovor; današnji dan pa že vsak pesme dela, in se ubija, de mu pot po čelu stoji.

Iz starih pripovedk je znano, de je nekdej krilati konj na svetu bil, ki so ga Pegaza imenovali, in kteriga so le pesmeniki jezdarili. Od tistih časov še dan današnji Pegaza jezdariti toliko pomeni, kakor pesmi zlagati. Imenitni Pegaz pa je le prave pesmenike nosil, vse druge derhali ni na sebi terpel, ter jo je na tla potlačil. Tacih pevčkov, ktere Pegaz jezdari, namesto de bi oni Pegaza jezdarili, (sie reiten nicht, sie werden nur geritten), tacih pevčkov je dan današnji cela truma. Ni bolj zoperniga na svetu, ko slaba pesem — naj tedej opusti péti, kterimu pesem ni dana! Sej je tudi ravno takó lepó in častno brez verstie kaj dobriga pisati: vsi ne moremo prepevati, pa tudi treba ni! Naj nam pravi pesmeniki prepevajo in s svojimi pesmami serca razveseljujejo: radi jih bomo poslušali. Vsak drugi pa, ki ni zató rojen, nej pesništvu slavó da, de ne bodo od njega rékli: „Ta tudi vprega Pegaza v galejo.“

Dr. Bleiweis.

Urno, kaj je noviga?

(Dèrv za kurjavo hlaponov na železni cesti) od Celja do Ljubljane bodo — kakor smo slišali — vsako leto 2500 sežnjev potrebovali. Kmetje sadite, sadite drevesa!

(Bolezen korúna), ki jo gnjilóbo imenujejo, je letas po Nemškim, Francozkim, Angležkim, v Belgii, Olandii i. t. d. grozno veliko škodo napravila.

(V Belgii), v nemški deželi od severja proti zahodu, je tako pomanjkanje krompirja, de je kralj prepovedal, ga za njegovo hišo kaj kupiti. Tudi vse bolešnice, ječe in občinske ubožnice v Bruselju, poglavitim mestu tega kraljestva, bodo mogle po kraljevim povelji letas brez korúna biti, in z drugimi jedmi se preživiti, zató de se cena korúna ne bo preveč zdražila, in de ljudstvo ne bo pomanjkanja terpeló. Tudi gospóda imenovaniga mesta je obljubila, po tem lepim izgledu ravnati. — To je v resnici ljudomilo ravnanje!

(Na Slovenskim) se je tudi jela semtertje bolezen korúna prikazovati, ktera akoravno je še ne moremo gnjilóbo imenovati, nas vunder močno straši. Na več krajih so letas krompir pridelali, ki od znotraj rujave ali černe lise ima, ali je pa clo gnjil.

(Židoreja na Francozkim) se po oznanilu Pražkih kmetijskih Novic zmirej bolj razširja. Okoli sto tavžent kmetovavcov se že zde z njo pečá, ki vsako leto 130 milijonov frankov deželi donese.

(Brezlavski škof in knez, gosp. baron Diepenbrok) bodo na svojih grajšinah na Sležkim predijske učilnice napravili, v kterih bodo Vestfalski mojstri predice in predivce zastonj presti učili. — Slovenci! če Sležaki in Sležakinje, ki že davnej lepe platna izdelujejo, še boljšiga podučjenja potrebujejo, kolikanj več smo ga mi potrebni! Ne obotavljajte se tedej, poduka deležni biti, kteriga vam rodoljubi možje zastonj ponujajo!

(V predijsko šolo v Adersbahu na Českim), kamur se je po oznanilu gospoda Pihlarja, naš česki mojster Kiseveter podal, je že čez 30 predivcov iz raznih krajev vkupej prišlo.

(Mlinarjev) je v našem cesarstvu 37292. Občinske Avgšboržke Novice, ki so unidan to oznanile, hvallijo Krajnske mlinarje zavoljo posebno lepe moke, in pravijo, de imajo Krajnci kaj dobre mlinske kamne.

(Na Dunaji) so zopet ponarejene banknote zapazili, goljufniga narejavca pa so k sreči že vjeli. Star mož je in žlahtniga rodú. De je njegovo delo bolj zdalo, je samó banknote po 100 gold. delal.

(V Ojtozu na Sedemgraškim se je goveja ku-ga prikazala.

Današnjemu listu je perložen list Nr. 15 perdján.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	25. Kozoperska.		18. Kozoperska.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	40	1	45
1 » » banaške	1	58	2	—
1 » Turšice	1	12	1	12
1 » Soršice	—	—	1	30
1 » Réži	1	17	1	23
1 » Ječmena	1	—	—	—
1 » Prosa	1	3	1	8
1 » Ajde	1	—	1	3
1 » Ovsa	—	42	—	45